

سرباز ۴۰ ساله انقلاب در گذر زمان

عملیات ۳۴ روزه دفاع از خرمشهر

گردان یکم تکاور دریایی همزمان با تجاوز دشمن، به طرف خرمشهر عزیمت کرد و در بامداد اول مهر ۱۳۵۹ در خرمشهر مستقر شد. پس از انجام شناسایی محورهای پیشروی دشمن و کسب آمادگی‌های لازم، یگان‌های تابعه گردان به سد پیشروی دشمن اقدام کردند. با توجه به وسعت منطقه، استعداد و گسترش نیروهای دشمن، یگان‌های تکاور دریایی با اجرای عملیات ایذایی، پدافند در نقطه اتکای عملیات تاخیری و کمین توانستند نقش موثری را در به تاخیر انداختن حرکات و کند کردن پیشروی ارتش عراق ایفا کنند. با وجود استعداد کم یگان‌های تکاور دریایی در مقایسه با استعداد برتر نیروهای متجاوز (یک گردان در برابر ۳ تیپ عراقی)، تاثیر این عملیات به حدی بود که بنا به اظهار یک افسر اسیر عراقی، دشمن تصور می‌کرد حداقل یک تیپ تکاور دریایی با یگان‌های زرهی دفاع از منطقه را بر عهده دارد. پس از محاصره خرمشهر و تهدید حملات دشمن که از حجم آتش سنگین توپخانه و سایر جنگ افزارها بر خوردار بود، تنها مدافعان خرمشهر یگان کوچکی متشکل از نیروهای تکاور دریایی و نیروهای مردمی با تجهیزات نامناسب بود. در این عملیات غرور آفرین نقش فرماندهی دریادار دوم بازنشسته «داریوش ضرامی» و ناخدا یکم بازنشسته «هوشنگ صمدی» به یادماندنی بود.

عملیات پدافندی در کوی ذوالفقاری آبادان

در ۲۱ مهر ۱۳۵۹، در حالی که نبرد شدیدی در جبهه خرمشهر ادامه داشت، لشکر ۳ زرهی عراق با عبور از رودخانه کارون در محور مارد، موفق شد تا ۲/۵ کیلومتری سهرای آبادان پیشروی کند. دشمن قصد داشت با عبور از پل‌های ایستگاه ۱۲ و ۷ وارد جزیره آبادان شود که با مقاومت یگان‌های تکاور دریایی و نیروهای مردمی مواجه و تا تاریخ ۲۳ مهر ۱۳۵۹ در مواضع اشغالی متوقف شد. دشمن پس از برخورد با ادامه مقاومت در این جبهه، سهرای آبادان - ماهشهر - اهواز را تصرف و به منظور محاصره آبادان به طرف جنوب پیشروی کرد و با دسترسی به رودخانه بهمن شیر در شمال شرقی آبادان مستقر شد. لشکر ۳ زرهی عراق قصد داشت با عبور از رودخانه بهمن شیر در کوی ذوالفقاری محاصره آبادان را کامل کند که با پدافند یگان‌هایی از لشکر ۷۷ نیروی زمینی ارتش و یگان‌های تکاور دریایی نداجا و نیروهای مردمی مواجه و پس از تحمل تلفات و ضایعات واز دست دادن سر پل تصرف شده در ساحل غربی بهمن شیر در جزیره آبادان مجبور به عقب‌نشینی شد.

که هنوز تحریم مد روز نبود.

اولین فرمانده نیروی دریایی ایران در ابتدای انقلاب، دریادار احمد مدنی نام داشت که ۲۷ بهمن ۵۷ با حکم مهندس بازرگان به عنوان وزیر دفاع و فرمانده نیروی دریایی ارتش منصوب شد و تا اوایل سال ۵۸ نیز در این سمت حضور داشت. در زمان دریادار مدنی، یک یگان از تکاوران نیروی دریایی برای مقابله با غائله تجزیه طلبی در خوزستان به خرمشهر اعزام شدند. این یگان تا زمان شروع جنگ نیز در خرمشهر حضور داشتند. پس از دریادار مدنی که عاقبت خوشی نداشت، به ترتیب دریادار علوی و طباطبایی برای مدت زمان کمتر از یک سال فرماندهی نیروی دریایی را بر عهده داشتند تا نوبت به دریادار بهرام افضلی رسید. او یکی از مشهورترین فرماندهان نیروی دریایی در ابتدای دهه ۶۰ است که تا اردیبهشت سال ۱۳۶۲ در این سمت حضور داشت. از اتفاقات مهم زمان فرماندهی وی می‌توان به آغاز حمله عراق به ایران و حضور نیروی دریایی ارتش در عرصه دفاع از کشور اشاره کرد.

کشور ما با داشتن بیش از ۳ هزار کیلومتر ساحل در شمال و جنوب و راه داشتن به آب‌های آزاد و بین‌المللی از یک سو و همجواری اش با پهنه آبی خلیج فارس به عنوان یکی از راهبردی‌ترین دریاهای دنیایی تواند یک کشور دریایی به شمار رود و بر این اساس داشتن نیروی دریایی مجهز و آماده از اولویت‌های نظامی اش خواهد بود.

تاسیس رسمی نیروی دریایی ایران

۲ سال بعد از تاج‌گذاری رضاشاه پهلوی، مجلس در جلسه ۲۹ اسفند ۱۳۰۶، ضمن تصویب مبلغی اعتبار، به منظور خریداری کشتی‌های مسلح برای عملیات ضد قاچاق و نیز تعمیر کشتی‌های موجود در گمرک، به دولت وقت اجازه داد که ۴ نفر کارشناس دریایی از کشور ایتالیا استخدام و زیر نظر وزارت جنگ، برای خریداری واحدهای جدید دریایی اقدام کنند. آن‌ها به همراهی افسران و کارشناسان وزارت جنگ و وزارت خارجه، از کرانه‌های خلیج فارس و کرانه‌های دریای مازندران بازدید کردند و در نهایت طرح تاسیس نیروی دریایی ایران نوشته شد. بر اساس این طرح، قرار شد در بدو کار، ۲ فروند ناو توپدار به ظرفیت حدود ۱۰۰۰ تن و ۴ فروند ناوچه توپدار به ظرفیت حدود ۳۲۰ تن، مناسب با شرایط اقتصادی ایران و هماهنگ با توان کارکنان و تعداد نفرات تربیت شده، بلا درنگ سفارش داده شوند. لذا وزارت جنگ ساخت این ناوها را به کارخانجات کشتی‌سازی «پالرم» ایتالیا سفارش داد. اما سوم شهریور ۱۳۲۰، نیروی دریایی جدید ایران مورد شبیخون نیروهای انگلیس و شوروی قرار گرفت و تقریباً تمام شناورها و تاسیسات خود را از دست داد. در این واقعه دریادار غلامعلی بایندر در جنوب و ناسروان یدا... بایندر در بندرانلی به همراه حدود ۶۰۰ نفر نظامی دیگر کشته و مجروح شدند.

۴۰ سال اقتدار بر پایه توان داخلی

با پیروزی انقلاب اسلامی ایران در بهمن ماه سال ۵۷، شاهد تغییر و تحولات عمیقی در بخش‌های مختلف کشور بودیم و از جمله در حوزه نظامی و نیروی دریایی نیز افسران و مستشاران اروپایی و آمریکایی که در ارتش ایران به نوعی خدمت می‌کردند، به طور ناگهانی از ایران رفتند و عملاً تحریم‌های نظامی علیه کشورمان شکل گرفت، در روزگاری

